

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

ΜΙΑ ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

ΙΑ νύχτα, σ' ένα παλιό πανδοχείο της Βαλέντιας, είχα την πιο τραγική περιπέτεια της ζωής μου.

Καθόμουν από ώρα κοντά στο μεγάλο τζάκι, άμερινος, όταν άξαφνα είδα μπροστά μου έναν παιδικό φίλο μου, τον καπτανίο Γκού Λεγκαλέκ, έναν μυστηριώδη θαλασσόλοκο από τη Βρετανία.

— Πώς! Φώναξε κατάπληκτος, άνοιγοντας την άγκαλιά του. Κι' έσυ' έδω στην Ίσπανία; Μα τί γυρεύεις λοιπόν;

— Τίποτε, αγαπητέ Γκού... Του άπάντησα. Κάνω ένα ταξίδι άναφυής. Κι' έσυ' ;

— Είπε τρεις μέρες πού γύρισα από την άκεανία, μού άπάντησε ο φίλος μου. Φέρνω

στο Ζωολογικό Μουσείο της Μαδρίτης μερικές σπάνιες συλλογές από εκείνα τα μικροσκοπικά πουλιά που μοιάζουν σαν πολύτιμες πέτρες με φεράα. Έπίσης κι' ένα σωρό άλλα έντομα, από τα πιο περιεργα και τα πιο άλλοκοτα... Μα κανένα άπ' όλα αυτά δέν μπορεί νά συγκριθί με τόν «θησαυρό» μου! Αυτός άξίζει τουλάχιστον δέκα χιλιάδες χρυσά φράγκα! Πρέπει νά τόν δής!...

Έκείνη τη στιγμή, ένα κάταστρο χέρι πού κρατούσε ένα μεθυστικό τριαντάφυλλο, τόλιξε άπαλά τόν λαιμό του φίλου μου.

— Μερσεντές! Φώναξε δλόχαρος ο Γκού. Τι γίνηκες τόσες μέρες;

Τό κορίτσι πού μās είχε πλησιάσει άθύρuba ήταν μία παντάμορφη Ίσπανίδα, με ταιγγάνικο αίμα στις φλέβες της. Τα μάυρα μάτια της άστραφταν άπ' τό πάθος και τα ήθονικά χείλη της ήταν μισανοιχτά, σαν νά περίμεναν ένα παράφορο φίλημα.

— Άπόψε έγω τύχη! Είπε κατόπιν ο Γκού Λεγκαλέκ. Έμπρός, πάμε νά δειπνήσουμε κι' οι τρεις μαζί, έκει κάτω, στο ναυτικό ξενοδοχείο.

— Μα δέν ξέρω πού θά κοιμηθώ άπόψε, παρητήρησα στο φίλο μου, γιατί μόλις σήμερα έφθασα στη Βαλέντια...

— Τόσο τό καλύτερο, μού άπάντησε κείνος. Θά κοιμηθής έκει κάτω. Καί τώρα έμπρός, πάμε.

Και περνώντας τό χέρι του γύρω από τη λυγερή μέση της άμορφης Μερσεντές, βγήκε πρώτος από τό παλιό πανδοχείο.

Τό δείπνο μας ήταν εξαίρετο κι' ακόμα καλύτερο τό κρασί του ξενοδόχου Φερναντέζ. Ήταν ένα «Ξερές» είκοσι χρόνων! Η Μερσεντές, με φλογισμένο πρόσωπο, μās έλεγε ένα σωρό διασκεδαστικές ιστορίες και κάθε τόσο μού έβριχε φλογεράς ματιές πού έκαναν τό φίλο μου νά νευριάξη. Ήταν μία από τις άμορφες εκείνες άνοητώδεις πού τριγυρίζουν στο λιμάνι πουλώντας τριαντάφυλλα. Όσο για τόν έρωτά τους, δέν τόν έμπορεύονται ποτέ, γιατί πηγαίνουν πάντα μόνο με όποιον τους άρσει. Έκείνη τη νύχτα λοιπόν, φαίνεται πώς η Μερσεντές προτιμούσε έμένα από τό φίλο της... Άυτή τουλάχιστον την έξηγήση έδινα στο παράξενα χαμόγελο και στις σαγηνευτικές ματιές της.

Ο Γκού Λεγκαλέκ στο τέλος έχασε την ύπομνή του, γιατί άναποδσε τρελλά την άμορφη Μερσεντές και σηκώθηκε για νά φύγη, μη μπροφάντας νά υποέστη την άπιστία της.

— Ε, Φερναντέζ μού άφες στον ξενοδόχο, ο φίλος μου άπ' έδω θέλει μία κάμαρη γι' άπόψε.

— Αυτούμαι πολύ, καπτανίο, του άπάντησε κείνος, μα δέν θά μπρώσω νά σάς 'έξυπηρετήσω, Όλες η κάμαρες είναι πιασμένες...

Ο Γκού Λεγκαλέκ τότε έβριξε μία άλλόκοτη ματιά στη Μερ-

σεντές και την ίδια στιγμή, τό πρόσωπό του φωτίστηκε από μι' άπόκρυψη ιδέα.

— Δέν πειράζει!.. Φώναξε με μία παράξενη χαρά. Νά, φίλε μου πάρε τό κλειδί της κάμαρας μου... Έγώ άπόψε θά κοιμηθώ στο πλοίο, γιατί λείπει σήμερα ο δεύτερος καπετανός...

Κι' έπειτα, πρόσθεσε με μία φωνή πού δίχως νά τό θέλω μ' έκανε ν' ανατριχιάσω :

— Λοιπόν, ύπνο έλαφρύ κι' άυριο τό πρωί θάρω νά σε ξυπνήσω.

Και ρίχνοντας μία σκληρή ματιά στην άμορφη Μερσεντές, τράβηξε για τό καράβι του, άφου πρώτα μού έδωσε τό κλειδί της κάμαρας του.

Έγώ έμεινα με την σαγηνευτική φίλη του, κατενθουσιασμένος και παράγγεια νά μās φέρουν ακόμα μία μποτίλια «Ξερές». Έπειτα, άφου άδειασα δυό, τρία ποτήρια και δοκίμασα άλλες τόσες φορές τά χείλη της Μερσεντές, ένοιωσα τό κεφάλι μου βαρύ, τό βλέφάρα μού έκλειναν από τόν ύπνο και τό μεθύσι. Έβγαλα λοιπόν δυό χρυσά ναπολένια από την τσέπη μου, τά έβαλα μέσα στην τρυφερή παλάμη της Μερσεντές, και της είπα :

— Ήσουν πολύ καλή μαζί μου, μα είνε άργά πειά κι πρέπει νά πάω νά κοιμηθώ...

— Κι' έγώ θέλω νά κοιμηθώ... Μού είπε και μ' άγκάλιασε μα πάθος.

Άυτή η έρωτική περιπέτεια με είχε μεθύσει περισσότερο από τό «Ξερές». Φώναξε τότε τόν ξενοδόχο νά μού δείξη πού βρισκόταν η κάμαρη του φίλου μου κι' έκείνος άναψε ένα κερι και φωτίσε τη σκοτεινή σκάλα. Έτσι ανέβηκαμε στο πρώτο πάτωμα και φθάσαμε στό βάθος του διαδρόμου, μπροστά σε μία παλιά και βραεία πόρτα. Η Μερσεντές με κρατούσε σφιχτά από τό χέρι και κάθε τόσο ξεστούσε σ' ένα τρελλό και πονηρό γέλιο.

Στό άβέβιο φως του κεριού είδα τότε πού τό παλιό έκεινο δωμάτιο του καπετανίου Λεγκαλέκ είχε ένα μεγάλο στοργυλό καθρέφτη, ένα πελώριο έρμαρι, άνάμεσα στό δυό παραθύρα κι' ένα έζυλιο κρεβάτι με σκαλιστές κολώνες πού έφταναν ως τό ταβάνι.

Η άμορφη Ίσπανίδα, πού παραπατούσε από τό μεθύσι, εξαπλώθηκε άμέσως όπως ήταν ντυμένη στο μεγάλο κρεβάτι κι' έκλεισε τά μάτια της. Έγώ έβριξα μία ματιά στο μυστηριώδες έκεινο δωτάτιο, πού ήταν γεμάτο άπ' σκιές, η όποιες έτρεμαν στο φως του κεριού κι' έσοκωσα για νά φιλήσω τά

κόκκινα χείλη της.

Μά την ίδια στιγμή έχασα την ίσορροπία μου κι' έπεσα κι' έγώ πάνω στο κρεβάτι. Έτσι, δίχως νά τό καταλάβω, άποκοιμήθηκα δίπλα της.

Έπειτα θά πλησίαζαν μεσάνυχτα, όταν έζύπνησα ξαφνικά από έναν άλλόκοτο θόρυβο. Τό δωμάτιο ήταν κατασκότεινο. Άνοιξα τά μάτια, μα δέν μπώρεσα νά δω τίποτε. Είχε σηκωθεί ένας άγριος άέρας, πού ανάτάραιε τη θάλασσα.

Σε λίγο, μέσα στο βοητό του, άκουσα καθαρά τό ρολοί της έκκλησίας νά χτυπήει δώδεκα φορές. Μεσάνυχτα! Μά τί παράξενο! Άν κι' ήσουν έζυπνός, με τά μάτια δάνοηχτα, μού φαίνόταν πώς άνειρευόμουν, γιατί άκουγα καθαρά έναν άργό και ρυθμικό θόρυβο μέσα στο δωμάτιο. Είχα την έντύπωση ότι τό έκκερμές του παλιού ρολοιού της έκκλησίας βρισκόταν εκεί, μέσα στο σκοτάδι, λίγο πιο έξω από τό κρεβάτι μου. Ναι! Μου φαίνόταν πώς βρισκόταν μέσα στο δωμάτιο ένα έκκερμές πού με τη ρυθμική κι' άργή κίνηση του, χτυπούσε πότε τόν ένα τοίχο και πότε τόν άλλο. Έπειτα, μέσα στο ούρλιάσματα, του άνέμου, άκουσα — μα άκουσα στο άλήθεια; — ένα βραχνό σφύριγμα πού μ' έκανε νά παγώσω από τη φόβη. Την ίδια στιγμή κατάλαβα πώς κάτι τό

(Η συνέχεια εις την σελίδα 2209)

ΑΠΟ ΤΗΣ 5 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΑΡΧΙΣΕ Η ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ Υ
 τό όποιο περιέχει τά δύο άριστουργήματα
ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ
 του Άλεξ. Δουμά (πατρός)
 — **ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ**
 της Ντελλό

Έπίσης συνεχίζεται η διανομή των Α' Β', Γ', Δ', Ε' και ΣΤ' βιβλίων μας :
 — **ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΙΑΡΕΣ**, του Άλφ. Κάφ, — **Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ** του Δουμά υιού, η **ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ** του Άρβιά Περβί, η **ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΑΑ** του Λιαμαστίνου η **ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ** του Μυσσέ και ο **ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ!** της Ντελλό.

Τό «ΜΠΟΥΚΕΤΣ» και η «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», για νά ευχαριστήσουν τους πολυπληθείς άγνωστας των, άπεφάσισαν, έκτός των βιβλίων πού τους προσφέρουν κάθε μήνα ως δώρον, νά τους διακολλήσουν ν' άποκτήσουν και τά άλλα βιβλία της βιβλιοθήκης των. Έτσι, όσοι από τους αναγνώστες μας παρουσιάζουν τά τέσσερα βιβλία, τά όποια χρειάζονται για νά πάρουν την «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ», θά δύνανται νά πάρουν συγχρόνως και την «ΠΑΡΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» του Μπαλαζάκ η την «ΣΦΙΓΤΑ ΤΩΝ ΠΑΡΩΝ» του Ίουλιου Βέρν, πληρώνοντας ό κτ'ω θραχμός για τό καθένα άπ' αυτά, άντι τών 20 πού τιμώται έκαστον.

Ο ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΣ ΣΕΙΓΙΧΗΣ ΤΗΣ ΟΥΜΠΑΝΚΙ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 2201)

νη «προστάτη» δέκα λευκών γυναικών. Τώρα πιά ήταν πιά πλοΐσιος. Κι' όπως ήταν φιλόργουρος, μάζευε τα χρυσά νομίσματα που του έφίλες τον κι' έκανε σιγά-σιγά μια δική του περιουσία. Όταν κλείσανε τα πέντε χρόνια τής θητείας του ο Χαλιφά· 'Αλλή απέφασκε να γυρίση στην δασι του πατέρα του. 'Αλλωστε είχε άρσιονε νάν τον θασανίζη τ'ο καφάρ. Μά δέν μπορούσε να ξεχάση τ'ο Μπουσιμπό. Κι' έτσι έφυγε γιά τ'ο χωριό του, εκεί κάτω στόν ποταμό Κινγκού γιά να συναντήση τή μητέρα του, τήν αδελφή του και τήν μηστή του και να γίνη σείγης.

Μόλις όμως έφτασε στην δασι τής Ούμπανγκι Χαρι είδε ότι είχαν πάει να τ'ο άρσουν πιά η μάδρες γυναικές. 'Όλη τή μέρα άνειρευόταν τις εύθιμες γυναικές τών λευκών και ύπεφερε από τή μοναξιά τής έρημου. Κι' αυτό τ'ο παράπονό του τ'ο έλεγε παντού. Σ' όλο τόν κόσμο.

— 'Α, είνε πολύ όμορφες η γυναικές τών Ευρωπαίων ! Κι' όταν κάποιος τ'ο έπτε ότι ο νέος διευθυντής τ'ο ταχυδρομίου ζήτουμε έναν άκλόυωρο, έτρεξε άμέσως να παρουσιασθή αυτός, γιάτι είχε μάθει ότι ο νέος άποικιος είχε μια όμορφη λευκή γυναικα.

Κι' από εκείνη τή μέρα άρχισαν τα τρομερά μαρτύρια τ'ο Χαλιφά· 'Αλλή. Δέν άργησε ν' άναστήση με πάθος τή γυναικα τ'ο Γάλλου ύπάλληλου. Και μια μέρα τής τ'ο έξωμολόγηθηκε. 'Εκείνη φυσικά άρχισε να γελάει και τόν έβιαζε με τ'ο μαστίγιο. 'Ο Χαλιφά· 'Αλλή θήγικε έξαλλος από τ'ο σπτι, με τ'ο κοπό να εκδικηθή. 'Ηθελε να σκοτώση τόν δύστυχο ύπάλληλο και κατόπι να τ'ο πάρη, διά τής θιας, τή γυναικα του.

Και πράγματι, θάδιε όλη τήν νύχτα μέσα στην έρημο γιά να φτάση τ'ο χωριό πού έμενε ο Γάλλος άποικιος. Τόν θρήκε να κάθεται με δύο-τρεις φίλους του και να πίνη:

— 'Ελα, τ'ο έπτε σοβαρά, η γυναικα σου είνε θαρείά άρρωστη !

'Ο ύπάλληλος άνήσυχος άκούούθησε τόν Χαλιφά· 'Αλλή. Σ' έ να έρημο μέρος δίως ο Χαλιφά· 'Αλλή τ'ο κάρφωσε τ'ο γεγρημένο τ'ο στόμχου. 'Υστερα γύρισε στη γυναικα τ'ο ύπαλληλου και τήν άνάγκασε να ύποστη διά τής θιας τ'ο χάδια του.

Μά τ'ο έγκλημά τ'ο Χαλιφά· 'Αλλή δέν άργησε να μάθει. 'Ο Σείγης τής Ούμπανγκι - Χαρι συνελήθη άμέσως και ατάληξε στό Γάλλο διοικητή γιά να δικασθή. Και άσφαλώς θά καταδικασθή ο θάνατο.

Κι' έτσι θά τελειώσε η ζωή ένός μαύρου πρίγκηπα πού είχε τήν άδυναμία ν' άγαπάη τις γυναικές τών λευκών.

ΛΟΥΙ· ΤΙΜΠΩ

ΟΡΙΕΤΤΑ, Η ΚΛΕΦΤΡΑ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 2176)

γνή και να μου δίνη ένα μικρό δέμα. Τ'ο πήρα χωρίς ν' άντιλήφθι κανέναν τίποτε και τ'ο έχωσα μέσα στην τσέπη μου. 'Επειτα πήγα κι' άνομισα στην πόρτα, γαλήνιος φαινομενικός... Μά τ'ο κεφάλι μου φλογίζεταν κι' η π'ο τρελλές σκέψεις περνούσαν από τ'ο μυαλό μου...

'Η έρευνα τών καλεσιμένων τελειώσε, χωρίς να ξαναβρεθί τ'ο περιδραίο.

Βρέσθη τή στιγμή, η 'Οριέττα με πλοΐσιος πάλι ! Τ'ο δέμα τής κερφώθηκε επάνω μου και με φωνή πού δέν τήν άναγνώριζα, με φώναξε:

- Μά αγαπάτε πάντοτε ;
- Δάστασα μά στιγμή κι' έπειτα τής άπάντησα :
- Ναι, είμαι βέβαιος ότι σάς αγαπά όσο και πριν.
- Κι' έπειτα άπ' αυτό πού έβανα ;
- Ναι, κι' έπειτα άπ' αυτό πού κάνατε.
- 'Κ' έστε διατεθειμένος να με παντρευτήτε, ήστε; άπ' αυτά ;
- Ναι !..

Μού έφριξε τότε ένα βλέμμα γεμάτο φλόγα, στό όποιο άναγνώρισα τή δύναμη τής άνομίας γυναικάς, δύναμη πανίσχυρη πού συντριβεί όλους τούς νόμους τής φύσεως και τής ήθειας. 'Ενοιαθα σχεδόν εστιγμένο και περήφανο τόν έαυτό μου γι' αυτή τήν τρομακτική περσιπέια, γιάτι είχα γίνει σινέσυχος μιάς κλεφτράς.

'Εξαφνω, άλλεπάλληλα ξεφουρνά η άπέσπασαν από τή θύση μου αυτή, Κι' άνάμεσα σ' όλ' αυτά ξεχώριζε η φωνή τ'ο έπιθετηστού Γκουαρόλλο πού έλεγε:

— Εφίρασε τ'ο περιδραίο και συλλάβαμε τόν ένοχο... 'Ανοίξα τα μάτια μου κι' είδα τόν άστουμνωκό νά σέρνη άπ' τ'ο γιάκι ένα κατάζλωμο ύπηροή πού έτρεμε και βίετανε νάν τον λυθηδού... Μά δέν μπόρεσα να δώ περισσότερα, γιάτι η 'Οριέττα, πόνονάς με από τ'ο μπράτσο με παρέσυρε π'ο τ'ο μικρό σαλόνι, όπου π'ο άλλων στιγμών ήμουν τόσο δυστυχισμένος. 'Ετρεμε διόλωση και ριχνοντας τα χέρια τής γύρω άπ' τ'ο λαμό μου, ψήθισα:

— 'Η κλεφτρά σε λατρεύει !... 'Εχω πιά τήν απόδειξη τής άγάπης σου πού σου ήπτοισα... Είμαι εύχαριστός... Καί σφάρισε τα λόγια τής μ' ένα παρατεταμένο φίλημα...

'Αφήστε με να σάς π'ο άξώμα ότι τ'ο δέμα πού μου έδωσε χωρτά η 'Οριέττα, περιεχέ ένα γεωμετρικό χαρτολάτι και δύο κομμάτια σοκολάτα. 'Εξαφνω τή σοκολάτα, κρέτασε τ'ο κομπολόι ως ένθύμιο και... παντρεύτηρα τήν 'Οριέττα !...

CORRADO ROSSI

ΜΙΑ ΚΙΝΕΖΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 2175)

άσυνήθιστο συνέβαινε στό ξενοδοχείο. 'Απ' τα γειτονικά δωμάτια έφθαναν παράξενα ψιθυρίματα, σάν να είχαν μαζευτή άνθρωποι, φοβισμένοι. Κατόπι άντήχησαν θαρεία θήματα, πού κατέβαιναν γρήγορα τή σκάλα...

— 'Απλωσα νευρικά τ'ο χέρι μου κι' έπιασα τ'ο χέρι τής Μερσεντές. 'Η όμορφη 'Ισπανίδα ταράχτικε σύγκορη από ένα νευρικό κλονισμό. 'Ηταν κι' αυτή ζήτημα, σάν να είχαν τόν τρόπο τής δέν μπορούσε να μιλήση. 'Ετρεμε μονάχα, σάν να έκλειγαι έσυχά σάν να ταραζόταν από ένα σπασματικό κλάμα.

— Μά τί συμβαίνει λοιπόν; Τί συμβαίνει; Φόναφα σάν τρελλός μέσα στα σκοτεινά.

— Τ'ο ζέρετε! Μού άπάντησε μια άγνωστη φωνή από τ'ο διπλανό δωμάτιο. Μόνο ένας παλαβός σάν κι' εσάς θ' άποφάσιζε να κοιμηθή μαζί με τ'ο διάβολο!...

Κι' άμέσως τα θήματα τ'ο άγνωστου άκούσθησαν στό διάδρομο. 'Εφυγε κι' αυτός πανικόβλητος.

'Η άγανία μ' έπνιγε, σάν να μου έσφιγγε τ'ο λαμό ένα σιδερένιο χέρι. Γιά μια στιγμή νόμισα π'ος είχε φθάσει πιά τ'ο τέλος μου. 'Απότομα όμως με μια νευρική κινήσι, πήδηξα από τ'ο κρεβάτι κι' άναφα ένα σπύρτο. Μά δέν είδα τίποτε μέσα στην κάμαρη. Γρήγορα τότε έφτιαξα έναν πρόχειρο πυρσό με μια έφημερίδα, τόν άναψα και κύτταξα τήν όμορφη 'Ισπανίδα. 'Η Μερσεντές, με τα μάτια γυρολόμωμένα από τή φρικη, κύτταξε σάν τρελλή κάτω από τ'ο μεγάλο έρμάρι τής κάμαρας. Γύρισα λοιπόν κι' έγά τ'ο κεφάλι και τήν ίδια στιγμή έβγαλα μια σπαρακτική κραυγή τ'ο τρόμο. 'Εκει, θεμένιος με άλυσιδεις στα πόδια τ'ο έρμαριου, ήταν ένας πελώριος θόας, με τα κίτρινα μαθηρικά μάτια του κερφωμένα στα δικά μου! Αυτός ήταν ο «θησαυρός» τ'ο καπετάνιου Λεγκαλέ!

'Ο πελώριος θόας είχε καθωρόσει να έλευθερώση τ'ο μικρό κορμί του από τις άλυσιδεις κι' άρχισε να πλησιάζη άργά, άργά, π'ο τ'ο μέρος μου. 'Εγώ, άκίνητος, άνάσθησος από τή φρικη, τόν κύτταξα σάν ύποτισιμένος. Σέ λίγο τ'ο κεφάλι τ'ο φειδιού θριακόταν μπροστά στό πρόσωπό μου. Μά εξαφνικά, μια σπαρακτική κραυγή τής Μερσεντές μ' έκανε να σιμνήσω. 'Αρπαξα τή φίλη μου, άνοιξα τήν πόρτα και θήγικα μαζί τής στό διάδρομο. 'Επί τέλους! Είχαμε σωθή!...

Τ'ο π'ο, ο καπετάνιος Λεγκαλέκ παρουσιάσθηκε μπροστά μας μ' ένα πονηρό χαμόγελο. 'Ηταν εύχαριστήμενος πού μ'α είχε τιμωρήσει και τόν δού, με τόν τρόπο. 'Η έκδίκη τ'ο έμοιαζε μ' ένα από εκείνα τα φρικτά μαφώρια τών Κινέζων.

ΜΕΡΛΕΝ - ΜΕΡΛΟ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 2172)

πλοΐτη πού τής είχε δώσει ο πατέρας τής, έμειναν στόν σύζυγό τής και χάθηκαν γι' αυτόν. 'Επειτα και ο γυός του κατηγορήθηκε ως άμαθής και κακοήθης και καθαιρέθηκε από τόν επισκοπικό θρόνο. Τέλος, ο βασιλιάς τ'ο τόπου, ζήτησε χρήματα από τούς ύπηκόους του γιά να εξακολουθήσει κάποιο πόλεμο, ο οποίος είχε πολλά έξοδα. Τού έπταν τότε π'ος ο νεόπλοτος μας είχε περισσότερο χρυσάφι κι' άσχημ από κάθε τραπεζίτη. Τόν κάλεσε λοιπόν μπροστά του και τ'ο ζήτησε χρήματα. Μά έκείνος τ'ο άπάντησε π'ος δέν είχε τίποτε. Τότε ο βασιλιάς θύμωσε γιάτι τ'ο έλεγε ψέματα κι' άρκίστηκε π'ος δέν θά τ'ο άφεινε τίποτε. Κατέσχεσε τούς θησαυρούς του, τα χτήματα και τα οικόπεδά του, και τόν έβρισε τ'ο φυλακή.

'Όταν θήγικε άπ' τή φυλακή, δέν είχε π'ο τίπο ούτε ν' αγοράστή ένα κομμάτι ψωμί. Τού κάκου άπευθίσθηκε σ' άλλους π'ο τόν είχαν περιτοίχισει και τόν κολάκωναν στόν καιρό τής ευτυχίας του. 'Όλοι τόν έβιαζαν κι' ο φτωχό άνθρωπο είδαν, στόν ζεπεμό τ'ο, τήν τιμωρία τ'ο ουράνου.

Θεώρησε μάλιστα τόν έαυτό τ'ο πολύ εύτυχιόμένο, όταν κατόρθωσε ν' αγοράση ένα γάδαρο με μερικά χρήματα πού τα έξοικονόμησε δουλεύοντας σκληρά κι' ύποβάλλοντας τόν έαυτό τ'ο σε χίλιες στερησεις...

Κι' από τότε πήγαινε πάλι κάθε μέρα στό δάσος γιά να κόψη έζλα και πέρασε έτσι όλη τήν ύπόλοιπη ζωή του, τιμωρημένος γιά τή άχαριστία του, τήν περηφάνια του και τή σκληρότητα τής καρδιάς του.

GASTON PARIS

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΕΚΟΨΕ ΤΟ ΧΕΡΙ ΤΟΥ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 2173)

Και χωρίς να διατάση, σήκωσε τ'ο τοκοϋρι του κι' έκοψε τα δάχτυλα τ'ο χεριού του.

'Ηταν πιά έλευθερος. Μά ο πόνος του ήταν τόσος, ώστε λιποθύμησε άμέσως. Εύτυχώς τόν θρήκε κάποιος χωρικός, ο οποίος τόν μετέφερε στην άγορκα του.

'Εκει με τις περιποιήσεις τής γλυκειάς τ'ο 'Αραμπέλλας, συνήλθε έντελώς... 'Η πρώτη του δουλειά τότε ήταν να μνηστή τ'ο Μπρόντελυ, ο όποιος συνελήθη και καταδικάσθηκε σε δύο χρόνων φυλάκισι.